

Kylar

Det var frysende koldt i tunnelen. Kylar gned sine hænder mod hinanden, for at skabe bare en smule varme, men det var nyttesløst. Hans fingre var lige så stive og kolde som istapper. Han vikledede noget slidt stykke stof om hænderne, bandt det stramt og håbede det kunne give lidt varme. Ånden stod ud i en hvid sky, der blandede sig med disen som flød hvirvlende omkring ham og gjorde alt uklart. Det var det perfekte vejr til at snige sig ind på sit offer og myrde ham. Det huede ikke Kylar.

Han hoppede lidt på stedet og flyttede spyddet fra hånd til hånd, så han kunne få varmen og var parat, hvis noget pludselig kom løbende ud af tågen. Usikkerheden og frygten gnavede i ham.

Tunnelen han stod i, førte til byherrens hus og var en almindelig kendt udgang. De mandede ud mellem to huse i det bedre kvarter og var altid bevogtet. Gangen var smal og kun små børn, kunne gå skulder ved skulder gennem den. Kom der nogen, måtte de forbi Kylar og han var parat. Lanternen der stod ved hans fødder, kastede et sparsomt lys ud over indgangen, som Kylar med skarpe øjne holdte øje med. Kulden var det eneste der trængte ind.

Det var den værste vinter i flere år, og den var kun blevet værre af, at høsten havde slået fejl. Folk sultede til døde, andre frøs. Hver morgen fandt vagterne lig i gaderne og måtte fjerne dem, inden livet helt begyndte i de små hjem, hvor man prøvede at få kulden ud af knoglerne, men den blev siddende, kom aldrig ud. Alle frøs og sultede, undtagen byherren og hans bekendtskab. De havde nok brænde og mad til flere vintre, men

intet af det gik til befolkningen, hvis tarms skreg af mad og cellerne af varme.

Kylar havde ikke spist siden middag og hans rumlende mave var den eneste lyd i den mystiske dis, der slog svirvler om hans ben og nåede et stykke ind i tunnelen. Hans løn rakte ikke til meget mad og den mad der blev solgt, var halvt fordærvet og til overpris. Han spiste ikke særlig meget og lod sin gravide kone og lille søn få det meste af maden. De havde brug for det. Han smilede ved tanken om sin lille familie. Hans kone, lille og fin, med det blødeste hår og varmeste hjerte. Deres lille søn, som efterhånden kunne sige hele sætninger og tumlede rundt i deres lille værelse. Kylar var den forkerte mand til jobbet, han burde ikke være vagt, men han måtte forsørge sin familie og arbejdet som vagt var nemt at få for tiden.

Et oprør var i gang, skabt af manden Atenco, der havde taget sagen i egen hånd. I starten havde han blot krævet mere mad til borgerne og arbejde så de kunne brødføde sig selv, men byherren havde vendt det døve øre til. Atenco havde blot været en lille, ubetydelig mand, der gjorde oprør, i hans øjne. Så begyndte byherrens allierede at dø; en efter en blev de myrdet i deres hjem og det viste sig, at Atenco var mere end en oprører: han var en snigmorder og en fantastisk én af slagsen.

Frygtende for sit liv, havde byherren beordret flere vagtmænd til at patruljere i gaderne og omsværme hans bolig, så ingen uvelkomne kunne komme ind. Der havde Kylar fået sit arbejde. Han havde søgt ind, fået en enkelt dags træning og fik ved dagens afslutning, en uniform, et sværd og et spyd. Man var dødsdømt fra starten, så Kylar trænede under vagterne med de andre, for at blive bedre og overleve, hvis de kom ud i en kamp. Alt var på spil.

Kylar
Gwalior.dk

En af vagterne havde nægtet at deltage, da de tilbød ham at træne med dem. En uge senere, havde Kylar og en anden vagtmand banket på døren til hans hjem. Konen havde lukket op og brød sammen ved synet af dem, inden de nåede at åbne munden og fortælle om den forfærdelige nyhed. De havde selv lukket sig ind, så den smule varme der var, ikke ville forsvinde. De fleste af børnene forstod intet, især ikke hvorfor moderen græd, men en pige, ikke mere end ni år, trådte frem og tog ansvaret fra sin sørgende moders skuldre. De havde afleveret en lille pose penge i pigens udstrakte hånd, et tegn på, at vagtværnet sørgede med dem, men ikke ville have lyst til at have mere at gøre med dem.

Da Kylar og vagten gik derfra, havde han ikke kunnet lade være med at tænke på, hvilke af de i alt syv børn, ville dø af sult og kulde inden vinteren var ovre. Hvis moren ikke tog sig af dem, var de alle dødsdømte. Han havde håbet, at hun snart ville komme op at sorgens dybe hul.

Men samtidig med at han havde medfølelse med familien, kunne han ikke lade være med, at ånde lettet over, at hans familie ikke havde oplevet det. Hvis han døde, ville hans kone og søn være fortabt. Smidt ud af deres lille værelse af udlejeren og dø på gaden inden en uge. Hans kone skulle føde til foråret, så han måtte være forsigtig. De måtte ikke dø på grund af ham.

Natten var mørk og kold. Kylar kunne ikke høre nogen fremmede lyde, så alt måtte være sikkert endnu. Kylar gøs ved tanken om at nogen gemte sig ude i mørket, holdte øje med ham og tunnelen. Lagte planer. Han vidste godt, at optakten til oprøret var i gang. Atenco samlede folk, gjorde sig klar og så snart de var parate, blev byherren dræbt og hvad der skulle ske med byherrens vagter, var op til Atenco.

Kylar Gwalior.dk

Ligesom alle andre vagtmænd, kunne Kylar købes for penge. For en god, velfyldt pengepung, ville han hellere end gerne skifte side og hjælpe oprørerne. Som det var nu, var hans loyalitet stadig hos byherren, selvom han godt kunne forstå oprørerne. Han ønskede det samme som dem, men hans uniform forhindrede ham i at gå til deres side. Kom Atenco stridende mod ham, ville han træde til side, løfte hænderne i vejret og lade Atenco udføre sit arbejde. Kylar så gerne byherren død og velstand hos alle.

Disen fyldte hele hans udsyn nu. Hvor end han så, piruetterede den hvide tåge rundt og dæmpede al lyd og lys. Det var blevet køligere, hans tæer var dybfrosne og han huskede med en gysen, hvordan nogen fra hans nattehold havde mistet tæer på nætter som disse. Den flade, ubrugelige ende af hans spyd, kradsede mod jorden, men fik ikke noget løs. Selv jorden var dybfrossen. Det var den eneste lyd og derfor opdagede han ikke faren, før det var for sent.

Ud af tågen, kom en mand gående. Kappen blafrede bag ham og disen bølgede rundt om ham. I sin ene hånd holdte han en daggert.

Kylar opdagede kun manden, da manden var få meter derfra. Kylar åbnede munden for at sige noget, men manden var hurtigere. Inden Kylar havde sagt en stavelse, bevægede mandens hånd sig som en slange og daggerten stødte ind i Kylars mellemgulv. Den blev hurtigt trukket ud, så Kylar svajede. Blodet piblede hurtigt ud af såret, lavede en skarlagensfarvet plamage på læderrustningen; dråberne derfra, begyndte at danne en sø for foden af Kylar.

Atencos hånd stødte atter ud, denne gang uden daggerten, og skubbede til Kylar, så han faldt bagover og landede på maven.

Svag og træt mærkede Kylar, at Atenco gik over ham; et par støvler stoppede lige foran hans ansigt. Noget hev i hans tøj og han kunne næsten se, hvordan snigmorderen tørrede Kylars blod af i Kylars tøj.

Uden et ord, vendte Atenco sig om og skred ned af tunnelen, uden at se på den stakkels, uskyldige mand, han netop havde stukket ned.

I sin død følte Kylar kun én ting. Det var ikke bekymring for sin familie, sorg over hans snarlige død, men had til den mand, som han frivilligt ville lade passerede, men som blot havde stukket ham ned med det samme, uden tanke om hvem der ville lide af hans død.

Atenco var ingen frelser, men et monster, tænkte Kylar, inden hans hoved sank, så hagen hvilede på den frosne jord. Hans øjne lukkede sig ikke i, men forblev åbne, frosset i et blik der kiggede ligefrem i den retning, hans morder havde forsvundet i. Han rørte ikke på sig og den kulde han havde prøvet at holde væk, lagde sig over ham.